

ת"פ 52240/05/16 - מדינת ישראל נגד בלוריה אמר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 52240-05-16 מדינת ישראל נ' אמר

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד תמיר אלטיט
נגד
הנאשמת בלוריה אמר
ע"י ב"כ עו"ד רועי מלינגר

גזר דין

רקע

כתב האישום

1. הנאשמת הורשעה, לאחר תחילת שמיעת ההוכחות בעניינה, בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

מעובדות כתב האישום, אשר תוקן בהסכמת הצדדים, עולה כי הנאשמת והמתלוננת (ילידת 2003), היו ביום 1.11.2015 בסניף רשת "ניו פארם" בקניון בת ים. הנאשמת, אשר חשדה כי המתלוננת הקניטה את בתה הקטינה, הגיחה מאחורי המתלוננת בפתאומיות, אחזה בשערה וגררה אותה עד לשער הכניסה לסניף, שם ניצב גלגל כניסה מברזל.

בנסיבות אלה, תקפה הנאשמת את המתלוננת בשנית, בכך שדחפה אותה בחוזקה כלפי הגלגל.

בהמשך, עת ניסתה המתלוננת להשתחרר מאחיזת הנאשמת ללא הצלחה, בשל האחיזה החזקה, הוסיפה הנאשמת ותקפה את המתלוננת בכך שדחפה אותה, זאת לאחר שהובילה את המתלוננת בשערות ראשה בחוזקה אל מחוץ לחנות.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ המאשימה עמד בטיעוניו, על הערך המוגן של שמירה על גופו של אדם וכבודו, ערך בו פגעה הנאשמת במעשיה. לדבריו, העובדה שהמתלוננת קטינה בת 12, מהווה נסיבות הקרובות לעבירה של תקיפת קטין, המהווה עבירה חמורה יותר. בנוסף, ביקש להדגיש את חומרת העבירה תוך הפניה לתחנוניה של המתלוננת בפני הנאשמת בעת ביצוע העבירה, כפי שעלה מעדותה בבית המשפט.

לטענתו, מעשי המתלוננת מאפיינים אותה כאלימה ובריונית, זאת לאחר שנהגה באלימות בשל חשד כי המתלוננת כינתה את בתה "פרחה".

בעניין הנזק, הפנה ב"כ המאשימה לתצהיר נפגע עבירה שהוגש, אשר תיאר בהרחבה את השלכות האירועים אותם חוותה המתלוננת, וכן לעדות המתלוננת בבית המשפט.

בהתייחס לתסקיר, ציין כי שרות המבחן התרשם מכך שהנאשמת טשטשה ממעשיה וסירבה להליך טיפולי.

לגבי מכתב מעסיק הנאשמת, ממנו עולה כי בהתאם למדיניות החברה בה היא עובדת, לא תוכל הנאשמת להמשיך ולעבוד בה ככל שתורשע בדין, טען ב"כ המאשימה כי למעסיק אין גישה למרשם הפלילי ועל הנאשמת להלין על עצמה על כך שהביאה את דבר המשפט לידיעתו. בנוסף, טען כי העבירה בה הורשעה אינה רלוונטית לעיסוקה של הנאשמת, וככל שלמרות דברים אלה תפוט - הרי שלאור הרושם החיובי ממנה, כפי שעלה ממכתב המעסיק, תוכל למצוא עבודה בקלות.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין ששה חודשי מאסר בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, ולהשית על הנאשמת עונש ברף התחתון של המתחם, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

3. ב"כ הנאשמת טען, שהנאשמת קיבלה אחריות על מעשיה כבר בחקירתה בתחנת המשטרה, סיפרה את שארע והביעה חרטה על הדברים. לדבריו, חקירת הנאשמת נבעה מיוזמתה, כאשר פנתה למשטרה לאחר שתמונתה הופצה ברשת חברתית, על ידי אמה של המתלוננת, וביקשה להתלונן על איומים ודברי נאצה שהופנו כנגדה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען כי מדובר בעבירה ברף הנמוך, ללא כל חבלה, אין מדובר בעבירה מתוכננת אלא באירוע שנבע ממצוקה אליה נקלעה בתה של הנאשמת, בעקבות השפלות שחוותה על ידי המתלוננת וחברותיה. בנוסף, טען כי מדובר בנאשמת בת 54, ללא כל עבר פלילי וללא תיקים שנפתחו אחרי המקרה.

ב"כ הנאשמת ביקש להמחיש את הסיטואציה אליה נקלעה, טרם חקירתה ולאחר האירועים המתוארים בכתב האישום, זאת בעקבות "פוסט" שפורסם על ידי אמה של המתלוננת עם תמונתה של הנאשמת (ט/1) וזכה למאות שיתופים ותגובות, אשר כללו איומים ודברי נאצה, לאחר פרסומו בתכנית הטלוויזיה "הצינור". כתוצאה מכך, הנאשמת חששה לחייה, באופן בו נמנעה לצאת את ביתה.

בהתייחס לתסקיר שירות המבחן, טען כי מדובר בתסקיר חיובי, המתאר את הבנתה של הנאשמת ביחס לפגיעה במתלוננת, וכן התרשמות כי העבירה חריגה לאורח חייה.

ב"כ הנאשמת טען, כי מדובר בנאשמת אשר מפרנסת יחידה את בתה בת ה-13, תומכת יחידה בהוריה הקשישים, ובהתאם למכתב ממעסיקה, אשר הוגש לבית המשפט - ככל שתורשע בדין, הנאשמת תפוט.

ב"כ הנאשמת הגיש מקרי אלימות כנגד קטין אשר הסתיימו בהסדרים מותנים (ט/2), ותעודות הוקרה שניתנו לנאשמת בשל התגייסותה לפעילות בבית ספר.

לאור טיעונים אלה, עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהורות על בטול הרשעת הנאשמת.

הנאשמת בעצמה, ביקשה לקבל אחריות מלאה על מעשיה, וסיפרה בבכי כי במשך שנתיים סבלה רבות לאור הביוש (שיימינג) שנעשה לה ברשת החברתית. לדבריה, מדובר באירוע חריג ביותר, אשר אינו מאפיין את אורחות חייה. עוד הוסיפה כי היא מפרנסת יחידה ומסייעת להוריה, ועל כן ביקשה את התחשבות בית המשפט.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר שירות המבחן פירט אודות קורות חייה של הנאשמת, עובדת היותה הורה יחידני לילדה בת 13, וכן המפרנסת העיקרית של הוריה המבוגרים. הנאשמת עובדת במשך כשנה כמנהלת חשבונות ראשית במקום עבודתה.

בהתייחס לעבירה, תיאר שירות המבחן כי הנאשמת נטתה לטשטש ממעשיה והאלימות שנקטה כלפי המתלוננת, כאשר בחרה להדגיש את המצוקה שחוותה נוכח חשיפתה ברשת החברתית. הנאשמת שללה דפוסי התנהגות אלימה, ואף הביעה סירוב להמשיך בטיפול במסגרת שירות המבחן, וכן קושי לבצע של"צ כעונש, בשל עומס רב בעבודתה.

שירות המבחן התרשם כי מדובר באישה מסורה למשפחתה, אשר התנהגה באופן המתואר לאחר שחשה חרדה סביב הפגיעה בבתה. עוד התרשם שירות המבחן, כי מדובר במי שיכולה להתמודד באופן תקין, בדרך כלל, עם קשייה.

חרף הקשיים אותם הביעה בפני שירות המבחן, הנאשמת הביעה נכונות לבצע של"צ ולשלם פיצוי למתלוננת.

שרות המבחן הסיק, כי ביכולתה של הנאשמת להתנהל בעתיד באופן תקין, ומסוגלת להכיר, לפחות באופן ראשוני, בפסול שבמעשה העבירה ובפגיעה במתלוננת. מכאן, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה היא נמוכה, כמו גם חומרתה הצפויה של התנהגות אלימה.

לאור הערכת שירות המבחן, כי הטלת עונש מאסר בעבודות שירות תפגע ביכולת הנאשמת להתפרנס ולפרנס את משפחתה באופן ראוי, הומלץ להטיל עונש של"צ למשך 300 שעות, אשר יהווה עבודה עונש חינוכי.

לעניין הרשעתה, סבר שירות המבחן כי חרף הקושי של הנאשמת לקבל אחריות מלאה על המעשים, ואי רצונה להשתתף בהליך הטיפול, יהא זה נכון לשקול באופן מסוים את אי הרשעתה, זאת לאור הפגיעה האפשרית בהעסקתה.

הצהרת נפגע עבירה

5. המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה, שנכתבה על ידי אמה של המתלוננת, אשר מטעמי צנעת הפרט אמנע מפירוט בגזר הדין. באופן כללי, מההצהרה עולה שהמתלוננת נפגעה באופן קשה ממעשיה של הנאשמת, והשלכות האירוע באו לידי ביטוי לאורך תקופה בלתי מבוטלת, אשר הקשתה על

התמודדותה והתמודדות משפחתה עם האירועים.

דין והכרעה

אי הרשעה

6. נקודת המוצא במשפט הפלילי היא, כי נאשם לגביו קבע בית משפט שביצע עבירה - יורשע בדין. ההרשעה היא דרך המלך, ואי ההרשעה היא החרוג. הכללים לאי הרשעת נאשם, מתייחסים לשני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים"

(ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997)).

מכאן, אי החלת העיקרון הבסיסי בדבר הרשעה בפלילים, מתאפשרת רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם בחן בית המשפט את הנאשם והמקרה המסוים העומד למבחן, מקום בו נוצר פער בין עוצמת הפגיעה הקיימת בנאשם בשל הרשעתו, לבין התועלת העולה מן האינטרס הציבורי שבהרשעה. בסוגית הנזק העתידי הצפוי לנאשם מעצם הרשעתו, נקבע שאין להידרש לאפשרויות תיאורטיות שאין לדעת אם תתממשנה בעתיד (רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)). בנוסף, על נאשם המבקש להימנע מהרשעה להצביע על כך שההרשעה תפגע "פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו", ואין די בוודאות קרובה לקיומו של נזק עתידי (רע"פ 7224/14 משה פרינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.11.2014)). ראו עוד התייחסות לצורך בהוכחת "פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקום", במסגרת רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל, (10.6.2014).

המקרה הנדון אינו עולה בגדר אחד המקרים החריגים ויוצאי הדופן, בהם ניתן לסיים את ההליך הפלילי ללא הרשעה. במקרה זה, האינטרס הציבורי אינו נסוג מפני האינטרס השיקומי של הנאשמת, זאת מבלי להקל ראש באירועים הקשים אותם חוותה הנאשמת, לאחר האירוע המתואר בכתב האישום, וכן הפגיעה האפשרית בה, כפי שעלה מטיעוני בא כוחה.

לגבי הנזק הצפוי לנאשמת, התבסס טיעון ההגנה על מכתב המלצה של מנהלת משאבי אנוש בחברה בה היא עובדת כמנהלת חשבונות. ממכתב זה עולה, כי הנאשמת החלה לעבוד במקום העבודה לפני כשנה, והשתלבה בצורה מצוינת מבחינה מקצועית וחברתית. במכתב צוין, כי בכפוף למדיניות החברה, ככל שהנאשמת תורשע בדין פלילי - לא תוכל להמשיך לעבוד בחברה. מדובר באמירה כללית, ללא כל ביסוס נוסף, הפניה לכללים כלשהם בחברה, פירוט של שיקול דעת בהתאם לסוג עבירה ואופי העבודה, מדיניות קבלה לעבודה בכפוף לתעודת יושר, בדיקות תקופתיות של סוגיה זו ועוד (יודגש, כי הנאשמת החלה בעבודתה במקום עבודה זה,

לאחר שהוגש כתב האישום כנגדה). קשה להתייחס לטיעון זה, באופן המצביע חד משמעית על פיתורי הנאשמת, ככל שהרשעתה לא תבוטל, בוודאי כאשר מדובר בעובדת מצטיינת אשר קשה למצוא קשר בין אופי עבודתה, בחברה פרטית, לבין העבירה בה הורשעה.

בנוסף, אציין כי אף לו היה בידי הנאשמת לבסס באופן חד משמעי את הטיעון שתפוסר ככל שלא תבוטל הרשעתה, הרי מדובר בנאשמת בת 55, העוסקת בהנהלת חשבונות מזה שנים רבות, לאחר שלמדה מקצוע זה לאחר שחרורה משרות צבאי, כפי שעולה מתסקיר שרות המבחן. לא הוצגה כל ראיה לגבי קושי בהשתלבות הנאשמת בעבודה דומה, במקום עבודה אחר, כפי שעלה בידה עד לשנה האחרונה, מועד בו שולבה במקום עבודתה הנוכחי (לענין זה, אפנה להחלטה בעניינו של כבאי, אשר סיכויי שילובו במקום עבודה חלופי קטנים לאין שיעור ביחס לסוג עבודתה של הנאשמת שבפני, ולגביו נדחתה הטענה שפיתוריו האפשריים ימנעו ממנו שילוב במקום עבודה אחר - רע"פ 1931/15 **אדריאן אברהם מויסקו נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (26.3.2015)).

בהתאם לאמור לעיל, לא עלה בידי הנאשמת להצביע על "פגיעה חמורה" או "פגיעה קשה" בסיכויי שיקומה, ככל שלא תבוטל הרשעתה.

אינני מתעלם מהאמור בתסקיר שרות המבחן, אשר התנסח באופן שאינו חד משמעי לגבי ביטול ההרשעה ("**יתכן ויש מקום לשקול באופן מסוים ביטול ההרשעה**", ההדגשה אינה במקור). אף אם שרות המבחן היה ממליץ באופן ברור על ביטול ההרשעה, יש לזכור כי המלצתו היא בגדר המלצה בלבד.

למעלה מהדרוש, אוסיף כי גם סוג העבירה בה הורשעה הנאשמת, בהתאם לנסיבות המקרה, מעורר קושי משמעותי בקבלת העתירה לביטול הרשעתה. אמנם, הנאשמת הורשעה בעבירת תקיפה מסוג עוון בלבד, אך מדובר בתקיפה מתמשכת של קטינה, במקום ציבורי, תוך אחיזה חזקה בשערותיה וגרירתה, תקיפה לגביה ניתן בהחלט להצביע על האינטרס הציבורי המשמעותי המחייב הרשעה (ראו לענין זה את ההתייחסות בהמשך לערכים המוגנים. בנוסף, אפנה לקביעה לגבי סוג העבירה של תקיפה סתם, כנגד קוון כדורגל, אשר התבטאה באלימות נקודתית וקלה, בשונה מהאלימות המתמשכת כנגד קטינה במקרה הנדון, לפיה "**נראה בבירור כי תנאי זה אינו חל במקרה דנן**", רע"פ 10232/17 **עובד ראובן נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (14.3.2018)).

לפיכך, הבקשה לביטול הרשעת הנאשמת נדחית.

מתחם העונש ההולם

7. אדם התוקף את זולתו, פוגע בזכות לבטחון אישי ולשלום הגוף. מדובר בפגיעה המקבלת משנה חומרה, כאשר מדובר בנפגע קטין, המהווה חלק מהחוליות החלשות בחברה, אלה הזכאיות להגנה משמעותית, חזקה וממשית.

בחינת נסיבות מקרה זה, מצביעה על כך שהנאשמת תקפה קטינה בת 12 בעת שהיתה בחנות הפתוחה לציבור, באופן פתאומי, תקיפה מתמשכת, כאשר אחזה בחוזקה בשערה, גררה אותה, דחפה את הקטינה תוך שהמשיכה לאחוז בה, ומשכה אותה בשערה אל מחוץ למקום. אין מדובר באלימות נקודתית או במכה בודדת, אלא באלימות שנמשכה על פני פרק זמן.

לא ניתן להתעלם מהשפעת אלימות שכזו על קטינה בת 12, ואולם אינני מקבל את הטענות בדבר מידת הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה: המתלוננת העידה בבית המשפט לגבי הנזקים שנגרמו לה (עמ' 6 ש- 25-27 לפרוט'), אשר אינם עולים בקנה אחד עם המפורט בהצהרת נפגע העבירה שנכתבה על ידי אמה. בנוסף, במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת, הוצג הסרטון המתעד את המקרה, לבקשת בית המשפט. נוכח שוני בין עדות המתלוננת לגבי האירוע לבין הנצפה בסרטון, בהיבטים שונים, הגיעו הצדדים מיד להסדר לגבי תיקון כתב האישום, בו הודתה הנאשמת. בהתאם לנתונים אלה, לא ניתן לקבוע כי נגרמו למתלוננת אותם נזקים נטענים, בין אם בהתאם לעדותה בבית המשפט, ובין אם בהתאם למפורט בהצהרת נפגע העבירה. כאמור, אין בכך להמעיט מהנזק המסתבר באופן ברור בעת תקיפת קטין בדרך המיוחסת לנאשמת.

המצוקה אותה חוותה הנאשמת, בשל כך שסברה כי המתלוננת דיברה בצורה מעליבה אל בתה, עשויה לעורר אמפתיה מסויימת, אך אין בה, ולו במעט, כדי להסביר או לגלות הבנה למעשיה של המתלוננת, אשר לא היססה לתקוף את הקטינה על אף פערי הגילים והכוחות שביניהן.

הפסיקה הנוהגת בעבירות תקיפה סתם, היא בעלת מנעד ענישה רחב, המשתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה ובהתאם לנסיבות האישיות של מבצעה.

לגבי המקרים שהוצגו על ידי ב"כ הנאשמת, בהם הוחלט על הליך של הסדר מותנה, מדובר במידע מאד תמציתי שהוצג לבית המשפט, ובו נסיבות מקלות ביחס לאלימות המתמשכת בה נקטה הנאשמת, וכן שיקולים שונים אשר הביאו לידי ההסדר המותנה בכל מקרה ומקרה.

בהתאם לכל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר מותנה לצד של"צ, ועד מאסר למשך 6 חודשים.

העונש המתאים

8. הנאשמת בת 55, ביצעה לראשונה בחייה עבירה פלילית. בהתחשב בהשתלשלות העניינים, לפיה הנאשמת קיבלה אחריות מלאה על מעשיה כפי שנצפו בסרטון, ומיד לאחר הערות בית המשפט, ניתן לזקוף לזכותה את קבלת האחריות על מעשיה, גם אם לאחר שהמתלוננת היתה בעיצומה של עדותה. קבלת אחריות זו באה לידי ביטוי אף בעת שלב הטענות לעונש, וזאת על אף התרשמות שרות המבחן מנטיית הנאשמת לטשטש את מעשיה. יש לתת משקל להתרשמות שרות המבחן מיכולת הנאשמת להתנהל באופן תקין, להכיר בפסול שבמעשיה, ולמסקנה בדבר סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה.

נסיבותיה האישיות של הנאשמת, כמפורט לעיל, מוסיפות עוד למשקל המטה מקרה זה אל עבר הרף הנמוך של מתחם הענישה, זאת לאור תלות בתה והוריה בה, וכן תוך התחשבות במסכת הביוש שעברה,

כפי שעלה מהמסמכים שהוגשו בענין זה.

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני מוצא למקם את הנאשמת ברף הנמוך של מתחם הענישה.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר למשך שלושה חודשים, אותו לא תרצה הנאשמת אלא אם תעבור תוך שלוש שנים מהיום את העבירה בה הורשעה.
2. אני מטיל על הנאשמת צו של"צ למשך 300 שעות, זאת בהתאם לתכנית שערך שירות המבחן. בית המשפט מבהיר לנאשמת את משמעות אי העמידה בצו השל"צ והאפשרות לחידוש הדיון והטלת ענישה נוספת. השל"צ יחל לאחר תיאום מועד עם שירות המבחן אך לא לפני יום 13.05.2018.
3. פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלוננת, שפרטיה יועברו למזכירות בית המשפט באמצעות המאשימה. הפיצוי ישולם עד ליום 01.06.18.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' ניסן תשע"ח, 18 מרץ 2018, במעמד הצדדים.